

de Dplysninger, som her foreligge, om det vilde være rigtigt at blive med Anstalten, hvor den alt er, eller om det vil være bedre at komme ud paa den botaniske Haves Grund med den. Det høie Thing vil jo erindre, at man ifjor under første Behandling her gjorde gjældende, at det dog umægtelig havde mange Fortrin ved sig, at man blev med Anstalten, hvor den er, forudsat at Plads kunde staffles til Veie der. Lovforlaget blev henvisst til Finantsudvalget, og Udvalget udbad sig yderligere Dplysninger i den Retning, om det ikke var muligt, at man kunde blive med Anstalten, hvor man er. Disse Dplysninger, som her foreligge i Motiverne, ere jo af en dobbelt Art. De ere indhentede, dels før Lovforlaget ifjor blev forelagt, dels i Genhold til Begjæring, der ere fremkomne fra Finantsudvalget; men som jeg allerede har bemærket, har jeg ikke kunnet naae at komme til nogen bestemt Overbevisning om, hvad der her vil være det Rigtigste. Selve Undersøgelserne forekomme mig at være ledede paa en noget egen Maade. Hvad saaledes de Undersøgelser angaar, som vare gaaede forud for Forelæggelsen ifjor, skal jeg først tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at det af dem fremgaar, at, da man mærkede, at man savnede Plads, gav man sig først til at undersøge, om man ikke dog kunde blive, hvor man var, om ikke Anstalten havde Plads nok i sig selv, men man kom snart til den Erkjendelse, at det var ikke Tilfældet. Dernæst rettede man sin Opmærksomhed paa, om der kunde finde en Udvidelse Sted hen ad Bispegaarden til; der foreligger en Undersøgelse, som viser, at der var der i alt Fald tilstrækkelig Plads, men saa siger man lige strax bagefter, at selv om man kunde faae Bispegaarden, vilde man dog ikke være der af Hensyn til Ulemperne, nemlig hvad der er nævnt i Forveien, at Bognenes Færstel paa Gaden udøver Indflydelse paa Magnetnaalens Stilling, Bevinger osv., men saa forstaaer jeg virkelig ikke, hvorfor man vilde foretage en Undersøgelse, med Hensyn til hvilken man i Forveien sagde til sig selv, at, hvad Udfaldet end blev, af Hensyn til Færstlen vilde man dog ikke være der; thi de Dplysninger, der foreligge Tillæg A Sp. 1499 ff., og som ærede Medlemmer ville have gennemgaaet, vise, at der kunde blive Plads, forudsat at den kunde faaes. Men, siger man saa, selv om det er Tilfældet, vil man ikke være der af Hensyn til disse Ulemper. Hvorfor da foretage Undersøgelser, om hvilke man kunde indse, at, hvilket Resultat man end kom til, vilde man ikke benytte dem. Selve Indledelsen af disse forudgaaende Undersøgelser kaster, saa forekommer det i alt Fald mig, et eget Skær over det Hele. Jeg vil nu ikke sige — det tør jeg ikke sige —, at der ikke kan være Noget i det, der fremhæves, men jeg vil tilføje, at man jo kan, uden selv at vide det, naar man er Deltager i en Ting, sætte sig saa Meget i Hovedet og tro, at Noget paa

ingen Maade kan gaa, hvormod det siden kan vise sig, at det kan gaa godt. Jeg skal i saa Henseende henvisse til et nærliggende Exempel, nemlig Postgaarden (Naberger: Gud hjælpe os!). Det ærede Medlem siger: Gud hjælpe os! Ja, det kunne vi altid have behov. Smidlertid tror jeg dog, at den nuværende Postgaard tilfredsstiller alle rimelige Fordringer; men i sin Tid sagde man jo affurat det Samme i Forveien, at det var aldeles umuligt, at der kunde faaes Noget ud af de nuværende Lokaler, og det har imidlertid siden vist sig, at det kunde der dog, og at Pladsen er tilfredsstillende. Det er jo vel sandt, hvad en æret Minister en Gang har bemærket, at man kan ikke faae ligesaa Meget for 90,000 Kr. som for 180,000 Kr.; men naar man har faaet Noget, hvormed man kan være tjent og godt tjent, er det jo Hovedsagen. Alt dette som Forklaring til det Resultat, som man er kommen til. Men hvad er det, Hovedindvendingerne imod at blive, hvor man er, gaa ud paa? Jeg skjønner ikke bedre, end at de kunne henføres til tre. Man siger, at det er for dyrt at blive, hvor man er, endvidere, at det er ubequem, — det er de 2 Hovedpunkter, — og dertil knytter sig saa for det Kredite nogle mindre Ulemper, og da blandt andre den, at der ikke skal kunne faaes Lærebøger, da Pladsen ikke kan blive saa udvidet. De to første Grunde fremtræde i alt Fald som stærke Motiver. Det kan naturligvis ikke imdet end glæde En meget at se, at man nu er bleven saa økonomisk, at man lægger saa særdeles Bægt paa 100,000 eller 200,000 Kr. Men jeg kan heller ikke negte, at, naar man undersøger dette Dyrkeshensyn, forekommer det mig, at det, at man er kommen til det Resultat, dog mulig hidrører fra, at man har været ledet vel stærkt af Ønsket om at komme ud paa den botaniske Haves Grund. Jeg skal saaledes oplyse, at her foreligger Plan for 3 Bygninger, af hvilke den ene, den paa botanisk Haves Grund, vil koste 480,000 Kr., den anden, den i Ahlesfeldts Gades Forlængelse, 644,000 Kr., og den tredie, som er den dyreste, den paa Stedet, 684,000 Kr. Det er altsaa det Billigste, man har valgt; men man kommer til det Resultat, at det er det Billigste, forekommer det mig, paa en eiendommelig Maade. Man kommer dertil for det Første derved, at den Grund, som den botaniske Haves skal afstaa, regner man ikke til nogen Værdi (Afbrydelse af Naberger). Det ærede Medlem, der ikke synes at være synderlig tilfreds med Foredraget og derfor afbryder, siger, at den er ingen Nytte til. Jeg skal dog mene, at 20,000 Kvadratalen eller deropad har derude sin Betydning, og da vi nu vide, at den Grund kunde faaes, var det dog muligt, at vi kunde gjøre en eller anden Brug af den ved en fremtidig Leilighed. Jeg skal dog ikke tro, at den kunde være ganske værdiløs, allermindst for f. Ex. Kjøbenhavns Kommune. Naar altsaa disse 20,000 Kvadratalen regnes